

— Твоитѣ молитви и постъ толкова ще облекчатъ сѣдбата ти, колкото лъжичка сладъкъ шербетъ — горчевината на океана, — отвърна строго жената.

— Майко моя! О майко моя! — молѣше Назимъ удряйки се по лицето и гръдитѣ. — Какво трѣбва да направя, кажи, за да изкупя своя голѣмъ грѣхъ?

— Сладкий, милий мой сине, — чу Назимъ надъ главата си тихия и нѣженъ гласъ на майка си. — Търси чуждата игличка тъй, както ти търсишъ своята мила камила, и ще ти се опрости твоето велико прѣгрѣшение, и нѣма да се отвърне отъ тебе сина на Адама и неговия Създателъ, защото великъ е Той и неизмѣримо е неговото милосърдие.

И бабата се изгуби въ въздуха, като облачець по пладне.

Когато Назимъ дойде на себе си и се подигна на краката си, горниятъ край на слънцето се подаваше на западъ, надъ хоризонта, като мѣденъ полумѣсець на далечна джамия. Той отпусна глава на гръди и трѣгна да дири пастиря, рибаря и момата съ чернитѣ коси, но не можѣ да намѣри никого. Мълчаливата, за-

мислена пустиня се ширѣеше пуста наоколо. Тогава разбра Назимъ, че великиятъ пратеникъ на Създателя на небето и земята му се е явилъ въ различни видове, и той се наведе още поугрижено.

Изеднѣжъ стори му се, че дочу удари на кервански звѣнецъ. Той подигна глава и видѣ прѣдъ себе си керванъ-сарая, а милитѣ, любими звукове: бу... умъ! бо... омъ! се разнасяха въ вечерния въздухъ. Назимъ се затече къмъ мѣстото отдѣто идѣха тия звуци, и когато заобиколи покрай жгѣла на каменната ограда, видѣ своята любима Наръ, че пасе спокойно подъ маслинитѣ.

Назимъ падна на колѣнѣ и извика:

— Справедливъ е твоятъ сѣдъ, о Създателю на мираветѣ, и нѣма край твоето милосърдие!

И чу пакъ тихия гласъ:

„Търси чуждата игличка така, както търсѣше камилата си!“

Лекъ сумракъ се разнесе надъ безбрѣжната замислена пустиня, а невидими рѣцѣ запалиха небеснитѣ кандила....

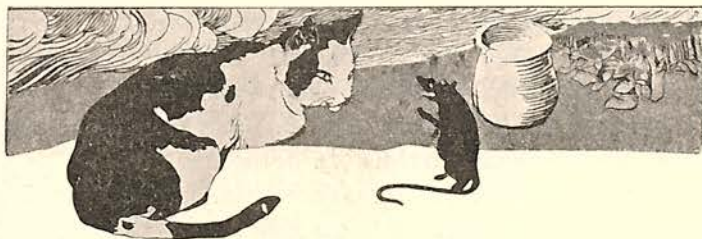
Дружба между котка и мишка.

(Приказка, изъ „Братя Гримъ“ — за деца).

Запознала се котката съ мишката, сдружила се съ нея и зела тъй силно да я увѣрява въ своята обичъ, щото мишката се съгласила най-сетнѣ да се сбератъ наедно, да живѣятъ въ една кѣща и да иматъ едно стопанство. „Трѣбва да си поприготвимъ зимнина“, рекла веднѣжъ котката, „само че, за тебе, мишко, е май малко опасничко да излизашъ изъ кѣщи, защото изведнѣжъ ще попаднешъ въ капаня“. Речено, сторено, купили гърне съ сало. Отпърво тѣ незнаели кѣдѣ да го скриятъ ала слѣдъ дълги размисления котката рекла:

„Азъ незнамъ по-добро мѣсто за скривалище отъ черквата; отъ тамъ никой не ще посмѣе да го вземе; ние ще го турнемъ въ алтаря и ще ходимъ за сало само тогава, когато ни е потрѣбно“. И гърнето било турено на безопасно мѣсто, ала наскоро се прияло на котката салце и тя рекла на мишката: „Слушай, какво ще ти кажа, мишке, викатъ ме отъ една дружка да кръщавамъ; родилъ ѣ се синъ, бѣличъкъ, съ

жълти петънца, и азъ трѣбва да го държя надъ купеля. Позволи ми да излѣза днесъ, а ти нареждай въ кѣщи сама“. — „Добрѣ, добрѣ“, рекла мишката, „иди съ здраве, а ако угоще-

нието бжде добро, спомни си за мене съ какво наслаждение бихъ пийнала малко „дѣтско винце“. Ала това всичкото било лѣжа, защото котката нѣмала другарки и никой не я е викалъ на кръщение. Тя отърчала право въ черквата, промѣкнала се до гърнето съ сало, зела да го облизва и излизала цѣлия горенъ слой. Послѣ си намѣрила на единъ покривъ хубаво мѣстенце, легнала тамъ, припекла се на